

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/27419 en 07/27417 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 27 juli 2007 in het geding tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 augustus 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Z.N. Kammeraat, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Lid van de enkelvoudige kamer

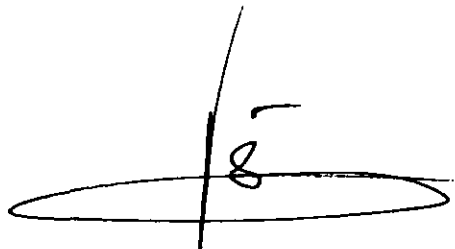
w.g. Kammeraat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 augustus 2007

295.

Verzonden: 24 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Voorzieningenrechter

Reg.nr.: Awb 07/27419 en Awb 07/27417

Uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening, tevens uitspraak in de hoofdzaak, in het geding tussen:

geboren op:
van Iraanse nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. Y. Tamer, advocaat te Den Haag,

on

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. M.B.Y. Vet, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 juli 2007 heeft verweerder in een aanmeldcentrum (AC) afwijzend beslist op de aanvraag van verzoeker van 28 juni 2007 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij brief van 5 juli 2007 heeft verzoeker tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank en tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 20 juli 2007, waar verzoeker en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Motivering

2.1 Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak. Van deze bevoegdheid wordt in dit geval gebruik gemaakt.

Reg.nr.: Awb 07/27419 en Awb 07/27417

2

2.2 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.3 Verzoeker heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij een buitenechtelijke relatie heeft en overspel heeft gepleegd. De echtgenoot van zijn minnares is hiervan op de hoogte geraakt, als gevolg waarvan verzoeker problemen heeft met deze man, diens familie en zijn eigen familie. Voorts wordt verzoeker gezocht door de Iraanse autoriteiten.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag op grond van de hiervoor vermelde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Verweerder heeft daartoe – kort samengevat – overwogen dat verzoeker toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute. Verzoeker heeft volgens verweerder voldoende gelegenheid gehad om diverse documenten waarover hij beschikte mee te nemen uit zijn land van herkomst. Verweerder heeft in dat verband overwogen dat verzoeker gedurende negen dagen heeft gewacht op geld van zijn broer om het land van herkomst te kunnen verlaten. Verzoekers stelling dat hij alsnog documenten kan laten overbrengen, heeft verweerder niet tot een andere conclusie gebracht. Verweerder heeft tevens overwogen dat verzoeker geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft weten te geven.

In het bestreden besluit heeft verweerder voorts overwogen dat het relaas van verzoeker de vereiste positieve overtuigingskracht ontbeert. Verweerder heeft in dit verband opgemerkt dat door het geheel van door verzoeker afgelegde vage, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen geen geloof wordt gehecht aan verzoekers stelling dat hij een geheime relatie met een getrouwde vrouw zou hebben onderhouden, met haar overspel zou hebben gepleegd en als gevolg daarvan in de problemen zou zijn geraakt. Het betreft een opeenstapeling van diverse onderdelen van het asielrelaas die vaag en onaannemelijk zijn die verweerder tot de conclusie hebben geleid dat het relaas als geheel positieve overtuigingskracht mist. Verweerder heeft in dat verband overwogen dat niet aannemelijk is dat verzoeker samen met zijn minnares is gevlucht, omdat zij niet samen in Nederland zijn aangekomen, en geen afspraken hebben gemaakt hoe met elkaar in contact te blijven. Voorts heeft verweerder het niet aannemelijk geacht dat verzoeker de achternaam van de echtgenoot van zijn minnares niet kent en hij evenmin het exacte adres van zijn minnares weet te geven. Verweerder acht evenmin geloofwaardig dat verzoeker en zijn minnares reeds in 2005 door de zedenpolitie zouden zijn gearresteerd op verdenking van het hebben van een buitenechtelijke relatie met elkaar, van welke arrestatie de echtgenoot van verzoekers minnares op de hoogte is geraakt, en dat verzoeker opnieuw een dergelijk risico zou aangaan, nu hij bekend is met de strafmaat voor overspel, en de echtgenoot destijds volgens verzoeker heeft verklaard het huis minder vaak te zullen verlaten en controle op afstand te zullen uitoefenen. Dat laatste maakt het volgens verweerder evenmin aannemelijk dat deze buitenechtelijke relatie pas in 2007 aan het licht is gekomen.

Reg.nr.: Awb 07/27419 en Awb 07/27417

3

Verweerder heeft voorts gesteld dat verzoeker geen geslaagd beroep kan doen op Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn) nu de maatregelen tot omzetting van deze richtlijn in nationaal recht voor een groot deel slechts de omzetting behelzen van beleidsregels in algemeen verbindende voorschriften.

2.5 Verzoeker heeft in de gronden van het verzoek gewezen op de samenwerkingsplicht van verweerder die volgt uit artikel 4 van de Definitierichtlijn. Hij heeft in de voornemenfase een kopie van zijn identiteitsbewijs laten faxen; het origineel van dat document is inmiddels in zijn bezit. Verzoeker heeft daarnaast van zijn broer vernomen dat aan zijn vader een oproep is betekend waaruit blijkt dat hij voor de rechtbank moet verschijnen. Verzoeker stelt dat hem de tijd moet worden gegund dit document over te leggen. Hij heeft tevens van zijn broer vernomen dat zijn minnares inmiddels een asielverzoek in Duitsland heeft ingediend en hij verzoekt verweerder dan ook dit nader te onderzoeken. Verzoeker betoogt daarnaast dat afwijzing van zijn asielverzoek in de AC-procedure in strijd is met Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurrichtlijn). De strikte toepassing van de korte termijnen in de AC-procedure kan in strijd komen met het beginsel van een effectieve rechtsbescherming. Verzoeker wijst er in dit verband op dat het verslag van zijn nader gehoor 18 pagina's beslaat en de termijn van drie uur die beschikbaar is voor nabespreking van dit verslag, het opstellen van correcties en aanvullingen en indiening van een zienswijze in zijn geval te kort is geweest.

2.6 De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Volgens vaste rechtspraak behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielrelaas wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Die vaststelling kan door de rechter slechts terughoudend worden getoetst.

2.7 De voorzieningenrechter overweegt dat verweerder in redelijkheid geen grond heeft hoeven vinden om verzoeker de gevolgen van het ontbreken van documenten niet toe te rekenen. Hoewel verzoeker in de gronden van het verzoek en beroep heeft aangevoerd dat hij inmiddels in het bezit is van zijn originele identiteitsdocument, heeft hij het standpunt van verweerder dat hij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter ondersteuning van de door hem gestelde reisroute en hij evenmin gedetailleerde, coherente en verificerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft weten te geven, overigens niet betwist. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter derhalve op het standpunt kunnen stellen dat dit op voorhand afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, hetgeen met zich brengt dat verweerder de eis heeft mogen stellen dat van het relaas voor het overige een positieve overtuigingskracht zal moeten uitgaan.

2.8 De voorzieningenrechter overweegt vervolgens dat verweerder zich evenzeer op het standpunt heeft mogen stellen dat verzoeker vage, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd, zoals weergegeven in het bestreden besluit. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoeker dit standpunt van verweerder niet, dan wel niet afdoende heeft betwist en dat evenmin grond bestaat voor het oordeel dat verweerder

Reg.nr.: Awb 07/27419 en Awb 07/27417

4

zich op basis van de door verzoeker afgelegde verklaringen niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Verweerder heeft zich in dat verband - gelet op het verslag van het nader gehoor - onder meer op het standpunt kunnen stellen dat verzoeker de achternaam van de echtgenoot van zijn minnares niet met zekerheid heeft kunnen noemen en evenmin het volledige adres van zijn minnares, waarop hij stelt zijn minnares gedurende jaren te hebben bezocht.

De voorzieningenrechter overweegt voorts dat verzoeker in de gronden van het verzoek heeft opgemerkt dat hij inmiddels via zijn broer heeft vernomen dat zijn minnares in Duitsland een verzoek om een verblijfsvergunning asiel heeft ingediend, doch heeft nagelaten deze stelling van een begin van onderbouwing te voorzien behoudens het ter zitting noemen van een naam en telefoonnummer van een Duitse advocaat die haar zou bijstaan. Verzoekers betoog dat verweerder nader onderzoek zou moeten doen naar de asielaanvraag van verzoekers minnares in Duitsland en dat verzoeker de tijd moet worden gegund eerdergenoemde originele oproep over te leggen, in welk verband verzoeker heeft verwezen naar de Definitierichtlijn, volgt de voorzieningenrechter niet.

Uit artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn volgt dat verweerder van verzoeker mag verlangen dat deze alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. Verweerder heeft tot taak de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 juli 2007 (zaak nr. 2007031831/1) overweegt de voorzieningenrechter dat, voor zover die bepaling al een rechtstreeks toepasbare norm zou inhouden, geen grond bestaat voor het oordeel dat de in genoemd artikellid opgenomen samenwerkingsplicht verder strekt dan dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld om elementen ter staving van zijn asielverzoek in te dienen en verweerder, na te hebben gezien in hoeverre deze elementen relevant zijn en aanleiding geven dit verzoek in te willigen, het resultaat van de beoordeling daarvan, voordat een beslissing wordt genomen, mededeelt aan de vreemdeling, zodat deze de mogelijkheid heeft eventuele gebreken te herstellen. De voorzieningenrechter overweegt tevens dat ook uit artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 volgt dat het aan verzoeker is aannemelijk te maken dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder in het onderhavige geval niet gehandeld in strijd met genoemde bepalingen. Met betrekking tot verzoekers stelling dat hem te weinig tijd is gegund de door verweerder geconstateerde gebreken te herstellen, overweegt de voorzieningenrechter dat verweerder zich, zoals hiervoor is overwogen, op het standpunt heeft mogen stellen dat verzoeker niet enkel met betrekking tot zijn identiteit - die overigens niet door verweerder in twijfel is getrokken - heeft nagelaten heeft nadere documenten over te leggen, en zich ook overigens op het standpunt heeft mogen stellen dat het asiirelaas positieve overtuigingskracht ontbeert, welk standpunt ziet op meerdere aspecten in het asiirelaas.

De enkele stelling dat zijn minnares in Duitsland een asielaanvraag zou hebben ingediend en dat verzoekers vader een oproep van de rechtbank voor verzoeker zou hebben ontvangen, maar niet aan verzoeker ter beschikking zou willen stellen, leiden de voorzieningenrechter met verweerder daarom niet tot het oordeel dat verweerder in strijd met artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn zou hebben gehandeld.

Reg.nr.: Awb 07/27419 en Awb 07/27417

5

Nu verweerder het asiecrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten, is de aanvraag van verzoeker terecht afgewezen.

2.9 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder de aanvraag zonder schending van de zorgvuldigheid in de AC-procedure afgewezen. Hoewel door verzoeker is gesteld dat er te weinig tijd is geweest voor de nabespreking van het nader gehoor, het indienen van correcties en aanvullingen en het indienen van een zienswijze, leidt de rechtbank uit het voortgangsoverzicht (gedingstuk 33) af dat het verslag van het nader gehoor en het voornemen op 4 juli 2007 om 14.15 uur aan de rechtshulp zijn verstrekt en dat de zienswijze is ingediend op 5 juli 2007 om 9.15 uur. Nu bovendien uit een overlegnotitie van 4 juli 2007 volgt dat de betreffende medewerker van verweerder heeft aangegeven dat de termijn van drie uur regel is, maar niet altijd even strikt wordt gehanteerd, en het de gemachtigde van verzoeker wordt toegestaan de zienswijze in te dienen op 5 juli 2007 om 9.55 uur (te weten het 46^e procesuur), is de voorzieningenrechter van oordeel dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder niet de benodigde zorgvuldigheid heeft betracht. De voorzieningenrechter betreft hierbij tevens dat, zoals ook ter zitting door de gemachtigde van verweerder is aangegeven, in de gronden van het verzoek om voorlopige voorziening noch ter zitting is aangegeven op welke punten het verslag van nader gehoor correctie en aanvulling behoeft, zodat ook overigens geen grond bestaat voor het oordeel dat verzoeker op enigerlei wijze in zijn belangen zou zijn geschaad.

De voorzieningenrechter stelt vast dat de implementatietermijn van de Procedurerichtlijn afloopt op 1 december 2007, zodat verzoeker zich thans nog niet kan beroepen op genoemde richtlijn.

2.10 Het beroep zal ongegrond worden verklaard. Gegeven deze beslissing bestaat geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

2.11 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Reg.nr.: Awb 07/27419 en Awb 07/27417

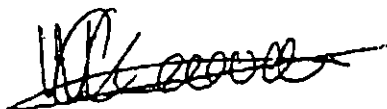
6

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken op 27 juli 2007 in tegenwoordigheid van mr. M.C. Korevaar als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak kan binnen één week na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Tegen de uitspraak op het verzoek is geen hoger beroep mogelijk.

Afschrift verzonden op: 27 JULI 2007

Voor fotocopie conform het origineel
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

Mr. Y. Tamer

advocaat & procureur

Vuursteen 14
2496 RZ Den Haag
Tel.: 070 380 5638
Mob.: 0653 725 979
Fax: 070 303 0653
Email: y.tamer@tiscali.nl

RAAD VAN STATE	
4865 INGEKOMEN	
B - 3 AUG 2007	
ZAAKNR.	5501
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Datum: Den Haag, 1 augustus '07
Uw kenmerk: just.nr
Ons kenmerk: Uw ref.: 07/27419 en 07/27417

HET HOGER BEROEPSCHRIFT tevens het verzoekschrift om voorlopige voorziening

geboren op van Iraanse nationaliteit te dezer zake woonplaats
kiezende te Den Haag aan de Vuursteen nr 14 ten kantore van de advocaat en procureur Mr Y.
Tamer die ten deze voor hem occupeerd en door hem hiertoe bepaaldelijk is gevolmachtigd dit hoger
beroepschrift en verzoek om voorlopige voorziening bij de Raad van State in te dienen;

Dat ondergetekende kennis heeft genomen van de uitspraak van de rechtbank d.d. 27 juli 2007
met kenmerk AWB 07/27419 en 07/27417

Dat appellant zich niet met deze uitspraak kan verenigen en hiertegen in beroep komen bij Raad van
State Afdeling Bestuursrechtspraak op basis van de volgende grieven.;

Appellant stelt dat zijn beroep op de definitierichtlijn ten onrechte niet is gehonoreerd. De
rechtbank heeft nagelaten zijn beroep op de Definitierichtlijn gemotiveerd weer te leggen.
De rechtbank had moeten motiveren waarom eiser geen beroep op de Definitierichtlijn
kon doen. Appellant heeft zijn originele identiteitsdocument overgelegd. Daarnaast heeft
hij duidelijk aangegeven dat zijn asielrelaas geen tegenstrijdigheden bevat. Vervolgens
heeft hij een begin gemaakt met overleggen van bewijzen met betrekking tot zijn
asielrelaas. Hij heeft zijn originele identiteitsdocument overgelegd. Hij heeft vervolgens
duidelijk aangegeven dat zijn minnares in Duitsland een asielverzoek heeft ingediend. Het
is dan voor hem geheel onbegrijpelijk dat de rechtbank klakkeloos stellingen ten aanzien
van geloofwaardigheid van asielrelaas heeft overgenomen terwijl IND zijn stelling dat zijn
vriendin inmiddels in Duitsland asielverzoek heeft ingediend niet eens heeft
gecontroleerd bij Bureau Dublin. Op grond van samenwerkingsverplichting had de IND
deze informatie over zijn vriendin bij de Duitse autoriteiten moeten checken. Immers is
zijn asielverzoek door IND afgewezen omdat zijn vriendin geen asielverzoek zou hebben
ingediend. Hierdoor was zijn asielverzoek niet geloofwaardig bevonden.

Openbaarvervoer:

U kunt Vuursteen nr. 14 met tram 15 richting Noorderp. bereiken. Halte Pleinman kan uitstappen. Tram 15 gaat vanaf Den Haag Centraal Station
via Station Hollands Spoor en eindigt naar het winkelcentrum Ypenburg. Verder is er bovendien bus 13, lijn 62, lijn 63.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald

Hij betoogt dan ook dat het ontbreken van een effectieve rechtsmiddel om zijn asielrelaas aan te tonen een schending van artikel 13 EVRM levert. De rechtbank is ten onrechte niet ingegaan op de bovengenoemde stelling van appellant.

Appellant betoogt dan ook dat korte termijnen in de ac-procedure in strijd zijn met het beginsel van effectieve rechtsbescherming. Beroeps- en andere termijnen moeten namelijk redelijk zijn. Voor de vaststelling van deze redelijkheid van de (beroeps)termijnen moet, op grond van het beginsel van effectieve rechtsbescherming, tevens rekening worden gehouden met de bijzondere kenmerken van de betreffende procedure. Hierbij speelt een belangrijke rol de vraag of de asielzoeker de mogelijkheid heeft om de nadelige gevolgen van een ten onrechte in de ac-procedure afgewezen asielverzoek alsnog in een later stadium van de procedure of in een nieuwe asielprocedure te herstellen. De toepassing van het trechtermodel mag er niet toe leiden dat de asielzoeker feitelijk geen mogelijkheid heeft om de nadelige gevolgen van de korte termijnen in de ac-procedure te herstellen. Op grond van het beginsel van effectieve rechtsbescherming kan de strikte toepassing van 48 uurprocedure dan ook gevolgen hebben voor de redelijkheid van de (korte) termijnen in de ac-procedure.

Op grond van het effectiviteitsbeginsel moet artikel 3 evrm zo worden geïnterpreteerd en toegepast dat de waarborgen ervan praktisch en effectief zijn. Asielzoekers moeten een effectieve mogelijkheid hebben om aan te tonen dat hun uitzetting in strijd zal zijn met artikel 3 evrm. Dit betekent dat in uitzettingszaken uit artikel 3 evrm ook positieve verplichtingen voortvloeien voor de verdragstaten.

In de zaak _____ tegen Nederland overweegt het ehm dat ook in uitzettingszaken in het algemeen moet worden voldaan aan de formele vereisten en termijnen die gelden in het nationale (proces)recht. Termijnen mogen echter niet zo kort zijn, of zo inflexibel worden toegepast, dat asielzoekers geen realistische kans hebben om aan te tonen dat uitzetting in strijd zal zijn met artikel 3 evrm. In de zaak _____ tegen Turkije stelt het ehm dat een *rigorous scrutiny* vereist is voor een claim dat uitzetting de betrokkene zal blootstellen aan behandeling in strijd met artikel 3 evrm.

Door de korte termijnen – die bovendien inflexibel, automatisch en mechanisch worden toegepast – en doordat een voldoende zorgvuldig onderzoek niet is gegarandeerd, is het zeer wel mogelijk dat asielzoekers worden gehinderd in het doen van een effectief beroep op artikel 3 evrm in de ac-procedure. Deze korte en inflexibele termijnen gelden ook als een asielzoeker wil aantonen dat zijn zaak niet in de ac-procedure thuishoort. Daarom kan in deze procedure geen onderscheid worden gemaakt tussen zaken die wel en zaken die niet zorgvuldig kunnen worden behandeld binnen 48 uur.

Aangezien de ac-procedure hierdoor een structureel risico met zich meebrengt dat asielzoekers worden uitgezet in strijd met artikel 3 evrm, betoogt ciser op goede gronden dat deze procedure als zodanig, rekening houdend met de tekortkomingen in de beroepsprocedure en de moeilijkheden bij het indienen van een tweede asielverzoek, in strijd is met de positieve verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 evrm. Zoals het ehm heeft overwogen, hebben de vereisten van artikel 13 evrm *the form of a*

guarantee and not of a mere statement of intent or a practical arrangement. In de beroepsprocedure voor asielzoekers wier aanvraag in de ac-procedure is afgewezen, gelden korte en inflexibele termijnen waardoor asielzoekers niet altijd beschikken over voldoende tijd en faciliteiten om hun zaak goed voor te bereiden; is een *rigorous scrutiny* niet gegarandeerd; en zijn de autoriteiten juridisch gezien niet verplicht om de uitzetting op te schorten gedurende de behandeling van het vovo-verzoek. Door de combinatie van deze omstandigheden en rekening houdend met de toepassing van het trechtermodel en de marginale toetsing in asielzaken, is een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 evrm niet gegarandeerd voor asielzoekers die een *arguable claim* hebben dat uitzetting in strijd zal zijn met artikel 3 evrm en wier aanvraag in de ac-procedure is afgewezen.

Eiser stelt dat hij een realistische mogelijkheid behoort te hebben om aan te tonen dat zijn uitzetting in strijd zal zijn met artikel 3 evrm. Daarom mogen vormvoorschriften en termijnen niet zodanig inflexibel worden toegepast, of termijnen dermate kort zijn, dat asielzoekers deze mogelijkheid wordt onthouden. Met andere woorden: een effectief beroep op artikel 3 evrm mag niet worden gehinderd door de inflexibele toepassing van formele vormvoorschriften en (korte) termijnen.

Gedurende de ac-procedure zijn slechts vijf van de 48 procedures beschikbaar voor rechtsbijstand:

twee uur voor het bespreken van het rapport van het eerste gehoor, het maken van correcties en aanvullingen en het voorbereiden op het nader gehoor en drie uur voor het bespreken van het rapport van het nader gehoor, het maken van correcties en aanvullingen en het indienen van een zienswijze. Deze termijnen worden inflexibel toegepast, aangezien de minister slechts een verlenging van de termijn zal toestaan indien de 48-uurstermijn het hem toestaat en er een goed en volledig gemotiveerd verzoek daartoe is ingediend.

De korte termijnen zijn problematisch, omdat asielzoekers onvoldoende tijd hebben om tot rust te komen en vertrouwen te krijgen in de autoriteiten. Dit geldt temeer voor asielzoekers die getraumatiseerd, geestelijk gestoord of minderjarig zijn. Verder is het haast onmogelijk om gedurende de ac-procedure voldoende bewijs te verzamelen ter ondersteuning van de asielaanvraag en bijvoorbeeld documenten uit het land van oorsprong te verkrijgen.

De korte termijnen voor rechtsbijstand, alsmede de omstandigheden op het aanmeldcentra hebben tevens als gevolg dat het vrijwel onmogelijk is voor rechtsbijstand om een vertrouwensband op te bouwen met de asielzoeker. Door de korte termijnen voor rechtsbijstand is het bovendien erg moeilijk om binnen het korte tijdsbestek van deze procedure aan te tonen dat een bepaalde zaak niet geschikt is voor behandeling in 48 procedures. Dit moet immers eveneens binnen twee of drie uur worden aangetoond, terwijl er in die uren ook andere belangrijke werkzaamheden moeten worden verricht, zoals het voorbereiden op het nader gehoor of het indienen van een zienswijze.

Door de korte en inflexibele termijnen in de ac-procedure betoogt appellant dat hij geen effectieve mogelijkheid heeft om aan te tonen dat zijn uitzetting in strijd zal zijn met artikel 3 evrm. Omdat de ac-procedure een structureel risico met zich meebrengt dat asielzoekers worden uitgezet in strijd met artikel 3 evrm, betoogt appellant op goede gronden dat deze procedure als zodanig, rekening houdend met de tekortkomingen in de beroepsprocedure

en de moeilijkheden bij het indienen van een tweede asielverzoek, in strijd is met de positieve verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 evrm. Terwijl appellant naar voren heeft gebracht dat zijn vriendin in Duitsland een asielverzoek heeft ingediend, heeft de rechtbank hiermee geen rekening gehouden. De rechtbank had het beroepschrift niet ongegrond mogen verklaren voordat appellant mogelijkheid kreeg om asioldossier van zijn vrienden uit Duitsland te overleggen. Hij meent dat door handelen van IND en de Rechtbank hem mogelijkheid van een effectieve rechtsmiddel is ontnomen. Appellant meent dat hiermee te kort is gedaan aan samenwerkingsverplichting uit de Definitierichtlijn.

Het bestreden besluit is dan ook niet zorgvuldig gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

REDENEN DAN OOK WAAROM appellant zich wendt tot de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken met het eerbiedig verzoek de uitspraken waarvan hoger beroep te vernietigen en te bepalen dat hangende het hoger beroepschrift de uitzetting achterwege wordt gelaten

Gemachtigde - Advocaat

i.o.

Y. Tamer

